

Utvid de anti-japanske styrkene dristig og stå mot stormangrepa fra de anti-kommunistiske sribukkene

Teksten er henta fra *Mao Tsetung verker i utvalg, bind 2* utgitt av Forlaget Oktober 1978.

UTVID DE ANTI-JAPANSKE STYRKENE DRISTIG OG STÅ MOT STORMANGREPA FRA DE ANTI-KOMMUNISTISKE STRIBUKKENE¹

4.mai 1940

1. I alle områdene bak fiendens linjer og i alle krigssonene må vi legge vekt på det som er felles for dem, og ikke det som er særegent. Ellers ville vi gjøre en grov feil. Samtidig som hvert område har sine individuelle særtrekk, har de alle det til felles at de står ansikt til ansikt med fienden og fører motstandskrig. Dette gjelder både i Nord-, Sentral- og Sør-Kina, i områdene nord og sør for Yangtze-elva, på slettelandet, i fjella og i områdene rundt innsjøene, og for såvel Den åttende rutearméen og Den nye fjerde arméen som Sør-Kina geriljakolonne,[1] Derfor kan og må vi utvide styrkene våre overalt. Sentralkomiteen har gang på gang gjort det klart for dere at det er dette som er linja vår. Å utvide betyr å trenge inn i alle områder fienden okkuperer. Det betyr å ikke la seg binde av innskrenkingene fra Kuomintang's side, men gå ut over

de grensene Kuomintang har bestemt. Det betyr videre at vi ikke må vente offisielle utnevnelser fra Kuomintang eller stole på økonomisk støtte fra høyere organer. Isteden må vi utvide de væpna styrkene dristig og sjølstendig, opprette baseområder uten å nøle, reise massene i disse områdene på egen hand og bygge opp de politiske maktorganene til enhetsfronten under ledelse av kommunistpartiet. La oss for eksempel se på Jiangsu-provinsen. Trass i at anti-kommunistiske elementer som Gu Zhutong, Leng Hsin og Han Teh-chin,[2] skjeller oss ut, innskrenker og undertrykker oss, må vi ta kontrollen over så mange distrikter som mulig fra Nanjing i vest til kysten i øst, og fra Hangzhou i sør til Xuzhou i nord. Og dette må vi gjøre så raskt som mulig, men systematisk og etter en bestemt plan. Vi må ta initiativet og utvide de væpna styrkene, danne politiske maktorganer, opprette skattekontorer for å kreve inn skatt til motstandskrigen mot Japan og økonomiske organer for å fremme jordbruk, industri og handel, og åpne skoler av ulike slag for å lære opp mange kadrer. Sentralkomiteen har tidligere gitt dere ordre om å utvide de anti-japanske væpna styrkene til 100 000 mann med like mange geværer før året er omme, og straks opprette politiske maktorganer i områdene bak fiendens linjer i provinsene Jiangsu og Zhejiang, Hvilke konkrete tiltak har dere tatt? Dere har forspilt muligheter før, og dersom dere forspiller dem i år også, blir situasjonen enda vanskeligere.

2. De anti-kommunistiske sribukkene i Kuomintang fortsetter standhaftig politikken med å binde, innskrenke og bekjempe kommunistpartiet for å forberede kapitulasjon for Japan. I slike tider må vi legge vekt på kamp, ikke enhet. Ellers ville vi gjøre en grov feil. Derfor må vi som prinsipp kjempe besluttsomt både på det teoretiske, politiske og militære området mot utskjellinga, propagandaen, ordrene og lovene til de anti-kommunistiske sribukkene, som har som mål å binde, innskrenke og bekjempe kommunistpartiet. Vi må ha ei holdning til dette som er prega av besluttsom kamp. Denne kampen må bygge på prinsippet om å kjempe med retten på vår side, til

vår fordel og med måte, det vil si prinsippene om sjølforsvar, seier og våpenstillstand. Det betyr at hver konkrete kamphandling har en defensiv, begrensa og midlertidig karakter. Vi må føre besluttsom kamp mot all den reaksjonære utskjellinga, propagandaen, ordrene og lovene til de anti-kommunistiske sribukkene, og møte alle tiltak med mottiltak. Da de for eksempel krevde at fjerde og femte avdeling³ skulle forflytte seg sørover, protesterte vi og holdt hardt på at det var helt umulig. Da de krevde at enhetene under Yeh Fei og Zhang Yunyi[4] skulle forflytte seg sørover, protesterte vi og ba om lov til å flytte en del av disse enhetene nordover. Da de anklaga oss for at vi hadde undergravd utskrivningsplanene deres, ba vi om lov til å utvide rekrutteringsområdet til Den nye fjerde arméen. Da de sa at vi dreiv feilaktig propaganda, ba vi dem slutte med den anti-kommunistiske propagandaen sin, og oppheve alle forordninger og ordrer som fører til «gnisninger». Og hver gang de går til militære angrep mot oss, må vi alltid gå til motangrep og knuse dem. Vi har retten på vår side når vi gjennomfører denne politikken med å møte tiltak med mottiltak. Og det er ikke bare sentralkomiteen i partiet som må gå til aksjon når vi har retten på vår side, alle enheter i hæren må gjøre det. De skarpe protestene fra Zhang Yunyi og Li Xiannian overfor Li Pin-hsien og Li Tsung-jen,[5] er fine eksempler på protester fra underordna overfor overordna. Det er bare hvis vi har ei slik fast holdning til sribukkene og følger politikken med å kjempe mot dem med retten på vår side, til vår fordel og med måte, at vi kan skremme dem såpass at de ikke våger å undertrykke oss, få dem til å trappe ned omfanget av virksomheten for å binde, innskrenke og bekjempe kommunistpartiet, tvinge dem til å anerkjenne oss som et legalt parti og få dem til å tenke seg om to ganger før de skaper splittelse. Derfor er kamp uten sammenlikning det viktigste midlet for å avverge faren for kapitulasjon, snu situasjonen i gunstig retning og styrke samarbeidet mellom Kuomintang og kommunistpartiet. Vi kan bare høyne kampgløden i partiet og hæren vår, utfolde motet vårt,

sveise kadrene sammen, øke styrken vår og konsolidere hæren og partiet dersom vi fortsetter å føre kamp mot sribukkene. Når det gjelder mellomlaga kan vi bare vinne dem som vakler over til oss og støtte sympatisørene våre ved å føre kamp mot sribukkene – andre metoder fins ikke. På samme vis er kamp den eneste linja som kan sikre at hele partiet og hele hæren er mentalt på vakt mot ei mulig landsomfattende krise, og er forberedt på det i arbeidet sitt. Hvis ikke, kommer vi til å gjøre samme feilen som i 1927.[6]

3. Når vi vurderer situasjonen nå, må vi ha klart for oss at sjøl om faren for kapitulasjon er blitt mye større, er det ennå mulig å avverge

den. De militære sammenstøta er fortsatt lokale, de omfatter ikke hele landet. Det er strategiske oppklaringsaksjoner fra motpartens side, og ennå ikke «undertrykking av kommunistene» i stor stil. Det er handlinger som forbereder kapitulasjon, og ikke tegn på at kapitulasjonen er like om hjørnet. Oppgava vår er å gjennomføre iherdig og energisk den tresidige politikken som sentralkomiteen har vedtatt. Det er den eneste riktige politikken, og den går ut på å utvikle de progressive kreftene, vinne sentrumskreftene og isolere sribukkene. Formålet med den er å avverge faren for kapitulasjon og snu situasjonen i gunstig retning. Det ville være livsfarlig hvis vi ikke satte fingeren på og korrigererte alle «venstre»- eller høyreavvik når vi vurderer situasjonen og fastlegger oppgavene.

4. Slaga som fjerde og femte avdeling utkjempa i sjølforsvar mot angrepa fra Han Teh-chin og Li Tsung-jen i Øst-Anhui og slaga som kolonnen til Li Xiannian utkjempa mot angrepa fra sribukkene i Sentral- og Øst-Hubei, den besluttsomme striden avdelinga til Peng Xuefeng førte nord for Huai-elva, utvidinga av styrkene til Yeh Fei nord for Yangtze-elva og forflytninga sørover av 20 000 mann fra Den åttende rutearméen til områder nord for Huai-elva og til Øst-Anhui og Nord-Kiangsu⁷ – alt

dette var i seg sjøl helt nødvendig og riktig. Det var også helt nødvendig for å få Gu Zhutong til å tenke seg om to ganger før han angriper dere i Sør-Anhui og Sør-Jiangsu. Det betyr at jo flere seirer vi vinner og jo mer vi utvider styrkene våre nord for Yangtze-elva, jo reddere blir Gu Zhutong for å gjøre noe overilt sør for Yangtze-elva, og jo lettere blir det for dere å gjennomføre oppgava deres i Sør-Anhui og Sør-Jiangsu. Jo sterkere Den åttende rutearméen, Den nye fjerde arméen og Sør-Kina geriljakolonne blir i Nordvest-, Nord-, Sentral- og Sør-Kina og jo sterkere kommunistpartiet blir i hele landet, jo større blir sjansen for å avverge faren for kapitulasjon og snu situasjonen i gunstig retning, og jo lettere blir det for partiet å gjennomføre oppgava si i alle deler av landet. Det er galt å vurdere situasjonen motsatt eller ta i bruk den motsatte taktikken, ut fra den oppfatninga at jo mer vi utvider styrkene våre, jo mer tilbøyelige blir sribukkene til å kapitulere, og at jo flere innrømmelser vi gjør, jo mer kommer de til å kjempe mot Japan, eller ut fra den oppfatninga at hele landet står på randen av splittelse, og at det ikke lenger er mulig for Kuomintang og kommunistpartiet å samarbeide.

5. Politikken med nasjonal enhetsfront mot Japan er politikken vår for hele landet i motstandskrigen. Det å opprette demokratiske anti-japanske baseområder i fiendens bakre områder er en del av denne politikken. Dere må besluttsomt sette ut i livet vedtaka til sentralkomiteen i spørsmålet om politisk makt.

6. I Kuomintang-områdene er politikken en annen enn i krigssonene og områdene bak fiendens linjer. I Kuomintang-områdene er politikken å la handplukka kadrer arbeide illegalt i lang tid, å samle krefter og vente på det rette øyeblikket. Vi må ikke handle overilt, og ikke bli oppdaga. I samsvar med prinsippet om å kjempe med retten på vår side, til vår fordel og med måte, er taktikken for å bekjempe sribukkene at vi fører kamp på sikker og fast grunn og samler krefter. Her ut-

nytter vi alle lovene og forordningene til Kuomintang som kan tjene våre formål, og alt som er tillatt ifølge skikk og bruk. Hvis et parti-medlem blir tvunget til å bli med i Kuomintang, skal vi la han bli med. Medlemmene våre må komme seg inn i pao chia,[8] utdanningsorganisasjoner og økonomiske og militære organisasjoner overalt. De må utvikle et omfattende enhetsfrontarbeid, dvs. skaffe seg venner, i sentralhæren og i de uensarta troppene.[9] Også i Kuomintang-områdene er den grunnleggende linja til partiet å utvikle de progressive kreftene (partiorganisasjonene og massebevegelsene), vinne sentrumskreftene (sju grupper tilsammen, nemlig det nasjonale borgerskapet, de opplyste storfolka, de uensarta troppene, mellomlaga i Kuomintang, mellomlaga i sentralhæren, det øvre sjiktet av småborgerskapet og de små politiske partiene og gruppene) og isolere stribukkene. Formålet er å avverge faren for kapitulasjon og snu situasjonen i gunstig retning. Samtidig må vi være fullt forberedt på å møte ei hvilken som helst krise av lokal eller landsomfattende karakter. Partiorganisasjonene våre i Kuomintang-områdene må fortsatt være strengt hemmelige. I Sørøst-byrået[10] og i alle særkomiteer og provins-, fylkes- og distriktskomiteer må alt personell (fra partisekretærer til kokker) granskes nøye en for en. Ingen som vi har den minste mistanke til, må få lov til å bli i noen av disse ledende organene. Vi må være svært nøye med å beskytte kadrene våre, og alle som står i fare for å bli arrestert eller drept av Kuomintang mens de arbeider åpent eller halvvegs åpent, må enten bli sendt til et annet sted og gå under jorda, eller bli overført til hæren. I de områdene japanerne okkuperer (i Shanghai, Nanjing, Wuhu og Wuxi, i andre store og små byer og på landsbygda) er linja vår stort sett den samme som i Kuomintang-områdene.

7. Det politiske byrået i sentralkomiteen vedtok dette taktiske direktivet på det siste møtet sitt. Kameratene i Sørøst-byrået og den militære underkommisjonen skal diskutere det, gjøre det kjent for alle kadrene i partiorganisasjonene og hæren og gjennomføre det besluttsomt.

8. Kamerat Xiang Ying skal sende ut dette direktivet i Sør-Anhui, og kamerat Chen Yi skal spre det i Sør-Jiangsu. Diskusjonene og utsendelsen må være avslutta i løpet av en måned etter at dere har fått dette telegrammet. Kamerat Xiang Ying har hovedansvaret for å organisere arbeidet til partiet og hæren i hele området i samsvar med linja til sentralkomiteen, og skal gi rapport om resultatene til den.

NOTER

1. Sør-Kina geriljakolonne var fellesnavnet på ei rekke anti-japanske geriljaenheter i Sør-Kina som blei leda av det kinesiske kommunistpartiet.

2. Gu Zhutong, Leng Hsin og Han Teh-chin var reaksjonære Kuomintang-generaler som var stasjonert i Jiangsu, Zhejiang, Sør-Anhui, Jiangxi og andre steder.

3. På denne tida bygde fjerde og femte avdeling av Den nye fjerde arméen opp et anti-japansk baseområde i Huai-dalen på grensa mellom provinsene Jiangsu og Anhui.

4. På denne tida førte enhetene i Den nye fjerde arméen under Yeh Fei og Chang Yun-yi geriljakrig mot japanerne, og bygde opp et anti-japansk baseområde nord for Yangtze elva i Sentral-Jiangsu og Øst-Anhui,

5. I mars og april 1940 starta to krigsherrer fra Guangxi-klikken, nemlig Lin Pin-hsien, som var Kuomintangs provinsguvernør i Anhwei, og Li Tsung-jen, som var Kuomintangs sjef for 5. krigssone, storoffensiver mot Den nye fjerde arméen i grenseområdet mellom Anhui og Hubei. Kamerat Zhang Yunyi, sjef for enhetene i Den nye fjerde arméen som var nord for Yangtze-elva, og kamerat Li Hsien-nien, sjef for Hubei-Henan-stormtroppene i arméen, protesterte skarpt og slo tilbake offensivene.

6. Feilen fra 1927 sikter til høyreopportunismen til Chen Duxiu.

7. I januar 1940 sendte sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet mer enn 20 000 mann fra Den åttende rutearméen fra Nord-Kina som forsterkninger til Den nye fjerde arméen som kjempa mot japanerne nord for Huai-elva og i Øst-Anhui og Nord- Jiangsu.

8. Pao chia var det administrasjonssystemet den reaksjonære Kuomintang-klikken brukte for å gjennomføre fasciststyret sitt på grunnplanet.

9. Chiang Kai-shek-klikken kalte sine væpna styrker for sentralhæren, og de styrkene som tilhørte andre klikker for uensarta tropper. Den diskriminerte disse troppene, og behandla dem ikke på like fot med sentralhæren.

10. Sørøst-byrået leda arbeidet i Sørøst-Kina (deriblant provinsene Jiangsu, Zhejiang, Anhui, Jiangxi, Hubei og Hunan) på vegne av sentralkomiteen i det kinesiske kommunistpartiet fra 1938 til 1941.